

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului :</p> <p>Parohiile cl. I. pe un an . . . 800 Lei Parohiile cl. II. 700 Lei Parohiile cl. III. și subclasa . . . 600 Lei Pentru particulari 500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>Concure de prot. 1000 Lei. Parohii de cl. I 1000, de cl. II 800, de cl. III 600 Lei Celelalte publicații 1 cm. □ 3,50 Lei.</p>
--	--	--

Argumentele microfizice pentru dovedirea existenței personale a lui Dumnezeu.

III

Teleologia

Lumea microfizică prezintă, în sfârșit, și privescerea a o mulțime de scopuri și finalități, nebănuite în macrocosmos, de care microfizicul se deosebește structural. Microfizicul, plecând de la cea mai mică particulă individualizată, de la electron, și urcând până la atom, este angrenat într-o înfrățire de scopuri și finalități ce stau la temelia creației însăși.

Fără această organizare teleologică, însăși creația ar fi periclitată în existența sa! Să ne închipuim că ar intra dintr'odată microfizicul atomic în desordine și în haos, armonia din Universul mare ar înceta și haosul din microfizic s'ar continua într'un haos universa!

Atomul există, așa cum există, după planuri și scopuri superioare fixate în el, de către o inteligență supremă, numită Dumnezeu. Cât de minunată nu este compoziția electronică a atomilor și câte taine nu explică ea?

E destul să ne gândim la fenomenul electricității, care se propagă prin corpurile bune conductoare, ca prin niște corpuri vii, în care celulele exterioare primesc electricitatea electronică și o transmit mai departe. . .

Finalitatea este însă mai explicită și mai luminoasă decât oriunde în microfizic! Aici, la granițele neființei microfizice, vede omul ce este materia și ce este energia! Materia și energia sunt în necontenită scurgere în neființa originară. Vidul, golul, neființa, este într'o largă măsură o componentă a atomului.⁴²

⁴² Mironescu, *Microcos. fizic*, p. 251.

Electronul, trecând de la atom la atom, pierde necontenit din energie, care se irăsește în vid, în spațiile goale, în neființă. . .⁴³ Abia subteranele materiei ne arată ce consistență avem noi după trup, că suntem cu adevărat „*umbră și părere*“.⁴⁴

Energia se scurge, astfel, necontenit, în forme entropice, în nimicul inițial, din care a fost creată ea și materia.

Sensaționalele *bombardamente electronice și neutronice*, prin care știința modernă urmărește să nimicească materia și să elibereze energia înmagazinată în ea au dus, de fapt, la rezultate uimitoare. Materia a fost într'adevăr descompusă prin bombardamente cu viteze formidabile electronice, iar cataclismele atomice și nucleare au degajat o energie imensă, asupra căreia s'au îndreptat astăzi toate privirile și proiectele de viitor ale oamenilor de știință!

Bombardamentele electronice ne dovedesc însă și ele că materia se schimbă în energie, iar aceasta, la rândul ei, ca toate cele din Univers, se scurge în „marea neființă originară“!

Rea'itatea aceasta este atât de palpabilă, încât un om de știință, ca dl. Al. Mironescu, spune: „E posibil ca pe de o parte materia, pe etape, să reentre în neant, mai exact în oceanul forțelor [și iată cum neantul nu e „*nic*“ ci „*totul*“, rezervoriul incomensurabil al tuturor posibilităților], iar pe de altă parte energia să sufere un proces de condensare, dând naștere din nou materiei“.⁴⁵

„Materia, în lumina ultimelor date ale științei, apare ca un sistem de sarcini electrice în mișcare; masa unui corp nu ar mai fi de-

⁴³ Vd.: *Balutul electronilor*, în Ziarul Științelor, An. LVII, Nr. 9, 2 Martie 1943, p. 165.

⁴⁴ Vd. și: Musculeanu, *Materie, energie, radiațiuni*, p. 35 sqq; 102 sqq.

⁴⁵ *Microcosmosul fizic*, p. 265.

cât o manifestare de fenomene electro-magnetice, iar electronul însuși nu mai este decât probabilitatea ca proprietățile pe care unii le atribuie să se găsească într'un punct oarecare al spațiului, nu mai este, astfel, decât o „*undă de probabilitate*“.⁴⁶

Obținerea pe cale de experiment a anihilării materiei a explicat adevăratul izvor al *energiei stelelor*. În stele se produc, fără întreruperi, ciocniri între electroni și pozitroni, urmate de anihilări și energia pusă în libertate în aceste fenomene este destul de mare ca să satisfacă și pe cei mai pretențioși astrofizicieni. Ecoul tuturor acestor anihilări sosește până la noi, purtat de razele cosmice, a căror energie uriașă nu poate fi explicată decât de fenomene de felul acestora: de distrugere reciprocă a electronilor și pozitronilor, prin care materia se topește în energie.⁴⁷

Fizica atomică a ajuns să explice, prin studiul subteranelor microfizice, chiar și finalitatea cosmică, prin răcirea neconținută a globului solar. Într'adevăr, atât prin desagregarea elementelor, cât și prin constituirea lor, se degajă imense cantități de energie [numai în cazul hidrogenului transmutarea sa în helium rămâne constantă, ceea ce face să se creadă că ar fi elementul primordial al întregii creații],⁴⁸ care se risipesc în spații, prin radiațiunile solare, ceea ce a determinat știința modernă să precizeze că în aproximativ vreo 50 de milioane de ani soarele va fi rece, iar viața va înceta pe pământ!⁴⁹

Microfizicul este, astfel, arhiplin de scopuri și finalități; ar fi o miopie de tot exagerată, ca cineva să le nege, când știința însăși le descoperă și le descifrează la tot pasul!

Aceste scopuri, finalități, realități, legi, și mișcări microfizice sunt atât de noi, de surprinzătoare și de derutante, încât ele au schimbat complet fața modernă a științei.⁵⁰

Astăzi știința însăși își vede finalitatea sa cu alți ochi, de când a studiat misterele microfizice. Probabilitatea, relativitatea și incertitudinea sunt cuvintele de ordine, care se aud pretutindeni, pe toate paginile disciplinelor științifice din actualitate.

Microfizicul oferă, astfel, dovezi de nerespins, pentru argumentarea rațională a existen-

ței personale a lui Dumnezeu. De o expresivitate deosebită, cu totul asemănătoare expresivității macrocosmologice, argumentele microfizice vin să ne dea un prețios ajutor, în fixarea unor noi pietre de temelie la dovedirea rațională a existenței lui Dumnezeu.

Natura creată mărturisește pe Creatorul său și în splendoarea și măreția macrocosmosului gigantic; ea mărturisește pe Creatorul său și în lumea de basm și de farmec a atomilor și electronilor; macrocosmosul și microcosmul, macrofizicul și microfizicul, infinitul mare și infinitul mic, mărturisesc într'un glas pe același atotputernic și atotînțelept Dumnezeu.

Prof. Dr. Petru Rezuș

O generație eroică și teoforică.

Au trecut doi ani, de când luptăm cu bestia roșie și ne batem pentru drepturile noastre milenare. De peste doi ani sângerăm pentru dreptatea noastră și cei mai buni mor pentru finalitatea românească. În tot acest timp întreaga națiune a participat cu elan și însuflețire unică în istoria omenirii. În această năprasnică luptă, suntem angajați pe viață și pe moarte. Războiul total, cere eforturi și sacrificii generale. Grijă tuturor e la front și la necesitățile lui. Celor dela front să le dăm totul; căci ei apără totul. Prezența soldatului nostru în stepa asiatică, legitimează destinul nostru de santinelă la fruntariile ordinii și culturai creștine. Ca țară de margine, am fost și suntem hotar între negație și creație; între adevăr și minciună; între teroare și omenie; între crimă și milă; între ordine și anarhie; între luptă de clasă și solidaritatea creatoare. Am fost scut contra invaziilor barbare și dig invincibil contra imperialismului țarist și contra mesianismului comunist. Am luptat cu hotărâre contra nihilismului și am înfruntat cu tenacitate violența teroarei staliniste. Frontul sângelui și al morții e susținut și asigurat prin frontul muncii în tăcere, în interior și al încrederii depline în viitor. Credința în dreptatea noastră și nădejdea în biruință ne dă putere, elan și entuziasm. Solidaritatea tuturor cu cei dela fruntarii, dă certitudine și perspectiva luptei ce se va solda cu victoria noastră.

Intreaga conștiință românească e purificată și călătită la dogoarea veacului ce se apropie. Comoditatea dispăre și improvizatul se sfârșește.

46 *Ibid.*, p. 265, 275.

47 Popescu, *Lumea electronilor*, p. 288.

48 Această teorie este a savantului profesor Dr. C. F. baron von Weitsäcker, dela Institutul Kaiser Wilhelm din Dahlem.

49 Această finalitate „rece“ se deosebește de finalitatea „caldă“ entropică, dar știința se contrazice și în multe alte privințe, nu numai într'aceasta!

50 Vd.: Dumitriu, *Cun. și microf.*, p. 26 sq.

Toți participă la lupta neamului după putință și conștiință.

Generația ce poartă greutatea frontului și înfruntă bărbătește sceptra morții, e o generație eroică, ce și-a adus tributul sângelui la altarul patriei. Generația ce moare în luptă cu dușmanii lumii și a creștinismului, e o generație idealistă și teoforică. Se jertfește pentru neam și pentru credință. Cei din spatele frontului sunt marii anonimi ai eroismului creator și ai muncii aspre. Pentru idealurile spiritualității creștine și pentru destinul românesc, suportăm toate privațiunile, răbdăm toate durerile și ne pregătim pentru luptă și răspunderea zilelor de mâine.

În sufletul nostru arde flacăra abnegației și ne încălzește jarul eroismului legendar. Generație ridicată de lângă brazdă și crescută în mistica ogorului, în luptă ei nu știu decât: biruință sau moarte! Cu asemenea haiduci și feți frumoși, conduși cu pricepere și exemplu de comandantii încercați, mergem către marea biruință. Către această sfântă zi a deplinei biruințe și a păcii ne îndreptăm cu toții. Deaceia, în momentul când steagul patriei e angajat în luptă, toate energiile și toate valorile etnice aleargă sub steagul patriei, care e al nostru al tuturor.

Datoria pe front e mult mai grea, decât cea din spatele frontului. Clipele istorice ne chiamă la luptă, muncă și datorie. Când lupta s'a început, nu mai e vreme de plâns și spaimă, ci e timpul acțiunii și dăruirii fără ezitări și calcule.

Toți să răspundem ca unul: prezent. Din toate colțurile țării, cei mai buni au lăsat totul și au plecat să-și apere patria și legea. În satele noastre domnește optimismul și încrederea. În plus nostalgia păcii și dorul după cei plecați la datorie îi îndeamnă la jertfe și devoțiune. În fiecare casă se roagă o mamă și lăcrămează o soție pentru eroii noștri. În fiecare sat sunt mame cernite, soții îndoliate și orfani ce plâng pe tătucul, plecat pe cale fără întoarcere. Prezența acestor încercați de măcelul din Est, ne obligă la acte de înțelegere și grațitudine în gesturi și în fapte.

Colțul eroilor satului, din biserică, din școală sau din Căminul Cultural, e metoda suverană de a orienta și a disciplina generația tânără. Cultul eroilor naționali și solitudinea față de urmașii lor sunt imponderabilele viitorului românesc. Jerifele războiului, cât și privațiunile frontului intern, ne indică concepția de viață a poporului nostru, ce știe să moară

când trebuie și care jertfește totul pentru țară, lege și ideal.

Dragostea de glie, devotamentul față de credință, suferința pentru ideal și jertfa pentru destin, sunt constantele istoriei românești. Din văile și munții noștri au plecat căpitani, plăeșii, pandurii și veteranii. Dela munte, „firile noastre providențiale“, au dat semnalul luptei.

Satul românesc, e izvor de energie și vitalitate, e certitudinea continuității noastre pe aceste meleaguri. De aici suntem și aici vom rămâne, căci aici se odihnesc moaștele vovezilor și priveghiază duhul marilor vizionari și înfăptuitori. Spațiul nostru vital nu poate fi decât cel milenar, iar destinul nostru nu poate fi decât cel împărătesc. Peste tot unde se glăsuște limba strămoșilor, e pământ și suflet românesc. Până unde se întinde limba națională, e simțire și conștiință românească și până acolo se întind hotarele noastre naturale și legitime.

Tot pământul cuprins în acest spațiu, e stropit cu sudoare de țărani din primăvară până toamna, e presărat de oseminte sfinte și e udat din belșugul sângelui vărsat în vreme de viforniță și vijelie.

Nu e petec de pământ pe care să nu fi sângerat stegarii drepturilor noastre și nu e colț de țară în care să nu fi pătimit și plâns în tăcere atâtea generații. E sfințită glia prin suferința, jertfa și moartea atâtor eroi. Fiecare generație și-a adus contribuția sa de muncă și sânge olocaust la altarul vecinicii românești.

Conducătorii destinului nostru istoric, ne-au condus la pace ca și la războiu spre victorie. Fiecare provincie a adus aportul său la împlinirea dreptății noastre, prin elitele reprezentative, ce erau îndrăgostite de sângele, tradițiile, idealurile și spiritualitatea neamului.

Istoria noastră s'a desfășurat între pământ și cer. Dominanta luptei noastre a fost: viața în duh ortodox și trăirea după datina românească. Pentru aceasta nici o jertfă n'a fost prea mult. Chiar moartea tuturor în luptă, pentru adevăr și dreptate, pentru trecut și viitor, pentru neam și providență, pentru altare și troițe, pentru morminte și pentru cruce, pentru ideal și pentru împlinire, pentru istorie și pentru destin, nu înspăimântă pe nimeni! Aceasta fiindcă toți suntem convingși că numai așa e salvat prestigiul, onoarea și vecinicia substanței românești.

Elanul și eroismul flăcăilor noștri e încălzit la focul dăruirii pentru sfințenie și umanitate. Plecarea la front e grăbită de strigătul și suspinul fraților încătușați. Încleștarea în sim-

fonia morții e pentru glia furată, pentru frații robiți și pentru credința înlănțuită. Lupta noastră întotdeauna a fost luptă de eliberare și reabilitare.

N'am râvnit nimic din ce nu era al nostru. Nu ne-am bucurat la dreptul altuia și nu am împilat pe nimeni. Intotdeauna ne-am apărat și am alungat din patrie pe năvălitori și profanatori.

Ne-am luptat să eliberăm sufletele furate prin mișelie și viclenie; să eliberăm mormintele și ctitoriile voevodale; să eliberăm tradiția spirituală și onoarea violentată. Ne batem pentru a elibera conștiința națională asfixiată și denaturată de tirania roșie. Să eliberăm cultura și civilizația, sugrumată de călăii și mōnștrii comuniști. Să eliberăm altarele profanate și familia nimicită. Să eliberăm pe om din robia lui Irod și Iuda. Să eliberăm drepturile omului din sclavia iudaică și bolșevică.

Am început lupta să reabilităm prestigiul armatei și să spălăm rușinea ce pe nedrept a fost aruncată pe galonul comandanților. Să reabilităm onoarea națională greu încercată. Să reabilităm conștiința demnității amar ultragiată. Prin această luptă am reînviat tradiția eroismului legendar și epocile voevodale de apărați ai ordinii creștine.

Prof. I. Gh. Bulea

CUVÂNTUL VIEȚII

(I IOAN 1)

XVIII.

Despre Smerenie

La Dumineca Vameșului și a Fariseului, a XXXIII-a după Pogorirea Sf. Duh:

(Luca 18, 10—14)

„...Iol cel ce se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine, se va înălța” (Luca 18, 14).

În strânsă legătură cu stăruința, virtutea care face legătura tuturor faptelor și ostenelelor noastre, — cu privire la mântuire, — stă smerenia, virtutea de căpetenie a celui ce se roagă. Pentru acest motiv sf. noastră Biserică, așează, îndată după Dumineca Hananeencii, pilda Vameșului și Fariseului, care cuprinde învățătura despre atitudinea smerită a rugătorului: „doi oameni s'au suit în biserică să se roage“.

Smerenia și rugăciunea

Rugăciunea — manifestarea dorului sfânt și experiența personală a religiei —, este mij-

locul, ce stă la îndemâna fiecărui om, de a se pune în legătură cu Dumnezeu. Pentru acest motiv, tocmai ea, rugăciunea, este expusă din cauza uzului comun și obișnuit, să devină o formalitate, o simplă datorie pricinuită de obicei, ori chiar de stăruință, dar goală și nemotivată decât de deprindere. În unele cazuri, la ființele cuprinse de mândrie, ea poate fi complăcerea deșartă în exagerarea eului și a faptelor proprii, cu privire la evlavie, în care caz religia și fapta rugăciunii se închide în cercul vicios al iubirii de sine ca în cazul fariseului „neîndreptat“.

În asemenea cazuri rugăciunea nu poate să-și ajungă scopul, deoarece se neglijează Dumnezeu, principiul și scopul ultim a toată dorința și existența și pentru aceasta „îndreptarea“ propusă ca scop al rugăciunii, de către Cuvântul Vieții în pilda de azi, este cu neputință.

Îndreptarea, de care vorbește Mântuitorul aici, cu privire la rugăciune, este *îndreptățirea pentru câștigarea cererii și meritul sau vrednicia înălțării spre Dumnezeu*, care înălțare, fără de smerenie este cu neputință. „Cel ce se înalță se va smeri, iar cel ce se smerește, se va înălța“ (Luca 18, 14). Pentru aceasta smerenia este o necesitate pentru rugăciune (Măhea 6, 8).

De altfel însăși atitudinea rugătorului, presupune și nici nu se poate închipui rugăciune fără de smerenie. Ce sunt îngenunchierile, plăcarea capului, metaniile, închinăciunile, plânsul sau strigarea și toate celelalte acte ce însoțesc rugăciunea, fără decât manifestări smerite ale omului față de Dumnezeu, Creatorul său?

Dar ce este în sine smerenia și pentru ce este necesară ea, tocmai omului, care este coroana creaturii?

Ce este?

Departate de a fi ceva înjositor, smerenia este o virtute ce se recere tuturor oamenilor, din împrejurarea că oamenii nu sunt de sine stătători cu privire la originea, existența și scopul lor, ci au fost creați *din nimic*, există și au destinația *din și spre Izvorul vieții*: Dumnezeu.

Cunoașterea și recunoașterea acestui *adevăr de viață*, ne ajută să ne cunoaștem pe noi înși-ne, conducându-ne la atitudinea potrivită față de Dumnezeu, față de aproapele și față de noi înși-ne, prin închinarea de a adora pe Dumnezeu, a stima pe aproapele și a ne aprecia pe noi înși-ne, în justa valoare a adevărului. Iată ce este smerenia.

Este o virtute temeluită pe dreptate și pe adevăr, din care iese sinceritatea vieții omului.

Dreptatea cere „să dăm lui Dumnezeu ce

este al lui Dumnezeu" (Mat. 22, 21), iar ce este al nostru, să-l raportăm Aceluia d'îl care l-am primit, căci: „*ce lucru ai pe care să nu-l fi primit și dacă l-ai primit, pentru ce le fălști ca și cum nu l-ai fi primit?*” (I Cor. 4, 7); iar **adevărul** *ne înclină* a ne cunoaște așa cum suntem și a ne putea conform cu această cunoaștere.

Așa fiind, smerenia este o virtute fundamentată pe adevăr și pe dreptate și de aceea ne putem da seama de marea însemnătate a smereniei în conștiința și atitudinea omului care se roagă.

Smerenia și mântuirea

Dar marele preț al smereniei se vede mai ales în rezultatul ei cu privire la mântuire.

În această privință, smerenia este ușa ce duce la poartă. Prin cunoașterea de sine, omul își dă seama că e *neant*, nimic și bulgăre însuflit de Dumnezeu; un *păcătos*, ce se împotrivesc planului și voii lui Dumnezeu, din cauza depărtării și uitării de Dumnezeu, — și chiar dacă ar găsi în el ceva bun, natural sau supranatural, aceste calități sunt tot dela Dumnezeu. În considerarea acestei recunoașteri, omul înțelege raportul de dependență absolută față de Dumnezeu — pentru că toate câte le are sunt ale lui Dumnezeu — și de vinovăție nemărginită, căci pentru toate câte a păcătuț, el singur este vinovat. În urmașea acestei înțelegeri, omul va lăuda pururea pe Dumnezeu și își va smeri cerbicia suflului în umilința poartă pilduită de Proorocul David în Psalmul 50 sau de Vameșul îndreptat, în pildă Mântuitorului. Astfel privită, smerenia este: curățire a ochiului minții, pentru a putea vedea clar pe Dumnezeu, pe aproapele și pe sine și golirea suflului de orice trufie și nesupunere, ca să facă loc harului și tuturor binefacerilor fericitoare cu care Dumnezeu răsplătește suflutele smerite: „Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, însă celor smeriți le dă har” (I Petru 5, 5). Înțelesul acestui precept este dat de lucrarea deosebită a mândriei și a smereniei. Mândria lucrează *împotrivire* față de legile Dumnezeiești și față de har, pe când smerenia, din contră, lucrează *primire*, căci smerenia golește inima omului de mândrie și mărirea deșartă, pregătind harului divin loc de sălășuire pentru mântuirea și fericirea omului.

Exemple

Așa sf. Fecioară Maria prin cuvintele smereniei ce-i caracteriza sinceritatea vieții Sale neprihănite: „*iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău*”, s'a făcut vrednică să prunciască

în sânul Ei cel pururea fecioresc pe însuși Fiul lui Dumnezeu, *plinătatea harurilor*.

Așa s'au smerit: Avraam (Gen. 18, 27), Moisi (Ex. 3, 11), David (Imp. 18, 23), Iov (39, 37), sf. Ioan Botezătorul (Mat. 3, 11), Sfinții Apostoli (F. p. 14, 15), dar mai ales — și de aici decurge marea datorie a smereniei pentru toți creștinii — așa a pilduit Mântuitorul nostru Iisus Hristos, dela smerenia întrupării și până la *înălțarea în slavă* la ceruri.

S'a născut smerit (Luca 2, 4—7), a fost sărac (Mat. 8, 20), a slujit pe toți (Mat. 20, 28), a renunțat la slava omenească (Ioan 5, 41), s'a supus legilor Dumnezeiești (Mat. 3, 13—15; Gal. 4, 4) și celor omenești (Mat. 17, 24—27), s'a lăsat ofensat (Ps. 21, 6; Is. 50, 6) și chiar moartea l-a fost de ocară (Marcu 15, 27—28). Toate acestea pentru a ne da învățatura atitudinii smerite: „*învățați-vă dela Mine, că sunt blând și smerit-cu inima*” (Mat. 11, 29), „*căci pildă v-am dat ca să faceți și voi, cum am făcut Eu*” (Ioan 13, 15).

Fundamentul virtuților

Dar smerenia nu este numai primirea harului, ci odată primit, ea-l împarte spre hrană tuturor celorlalte virtuți, pentru aceea smerenia este *mama și temelia virtuților*.

Cine nu are credință; și dracii cred și se cutremură, dar neavând smerenie nu se pot mântui, deoarece *nădejda* este marele obstacol al credinții. Domnul zice: „*Stăvescu-Te pe Tine Parinte și Doamne al Ceriului și al pământului că ai ascuns acestea dela cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit celor mici*” (Mat. 11, 25).

Nădejdea, cine n'o are?, dar fara aripile smereniei, nădejdea rămâne în imanență, se încrede în propriile puteri la hotarul cărora rânjește desnădăjduirea. Nădejdea smeritului este ancorată în Dumnezeu sfidând orice obstacol, fiind convins de neputința sa. Rezultatul este binecuvântare veșnică.

În lumina dragostei și mai bine se vede lucrarea smereniei: cel mândru este egoist, deoarece inima lui este plină de sine; cel smerit, golindu-și sufletul de orice presumpție, se umple de dragostea lui Dumnezeu și de mila aproapelui.

Iată lucrarea smereniei și iată prețul ei: ușă de mântuire, îmbogățire cu har, întărire și împodobire cu virtuți.

Datoria smereniei

Dar, smerenia nu este ceva strein de noi. Ea este *un fel de a fi*, o atitudine pe care sun-

tem datorită a o avea cu toții față de Dumnezeu, aproapele și față de noi înși-ne, ea ține de noi și numai cel ce nu se ocupă cu sine, numai acela n'o are.

De aceea Sf. Scriptură cere s'o punem în aplicare față de Dumnezeu: „smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe la vreme“ (I Petru 5, 6) și înaintea oamenilor: „supunându-se unul altuia întru frica lui Dumnezeu“ (Efes. 5, 21), iar cu privire la sine: „fiecare din smerenie să socotească pe altul mai destoinic decât dânsul“ (Fil. 2, 3), d'o urece noi trebuie să avem aceleași simțiri ca Hristos (cf. Fil. 2, 5) „care s'a smerit pe Sine făcându-se ascultător până la moarte și moarte de Cruce“ (Fil. 2, 8).

Iar rugăciunea smereniei aceasta este:

„Dumnezeule milostiv fi mie păcătosului
 „Dumnezeule curățește mă pe mine păcătosul
 „Cel ce m'ai zidit Dumnezeule miluiește-mă
 „Fără număr am păcătuit și greșit, Doamne iartă-mă“

Iar răsplata este fericirea Impărăției cerurilor: „fericiți cei săraci cu duhul, că ac. lora este Impărăția Cerurilor“. Amin.

Pr. Gh. Butnariu: Coboriri în adânc...

București, Tipografia Cărților Bisericești, 1943.

Pag. 312. Lei 350.

Păr. Gh. Butnariu, cu sinceritate și modestie deopotrivă, arată la finele volumului că „bucățile cuprinse în volum sunt, unele, cuvântări rostite la Radio, altele deasemenea cuvântări, rostite în biserica „Domnița Bălășa“. . . „Și unele și altele îmbracă acelaș caracter literar și fac un tot unitar cu restul cărții“.

Cu drept cuvânt. Caracterul acesta de „cuvântări“, nu scade cu nimic din valoarea cărții. Pe măsura nervilor, puțin rezistenți ai cetitorului de astăzi, crâmpielele acestea de lectură, nu numai că satisfac dar stimulează gustul pentru citirea lor.

Dela început, dela „suspinele sufletului omenesc“ și până la „Patria nepieritoare“, autorul a dat cuvântărilor sale acea pecete care asigură o trecere, nu numai ușoară și sigură, dar chiar căutată, a volumului.

Suspinele sufletului omenesc se conturează în forme atrăgătoare și variate în cele 52 bucăți. Caracteristica lor, nota profund creștină găsește un plăcut ecou în stilul ușor și totuși de nivel superior, pe care îl folosește autorul.

Fără să fie o lucrare sistematică, se bucu-

ră de multe însușiri. Cu intuiția duhovnicului, păr. Butnariu sesizează precis și cu curaj tot ce intră în orbita largă a păstorului de suflete. Un articol, o conferință, nu scapă atenției vigilente a Sf. Sale. Și ca păstor conștient, nu are rezerve față de nimeni și față de nimic. Conferențiarul care popularizează falsurile lui Haecckel, cu tot numele ilustru, este înfierat pentru fapta lui. Și bogatele date dovedesc că păr. Gh. Butnariu este stăpân pe cunoștințe multe și înalte.

Cartea oferă, dela început și până la sfârșit, o lectură plăcută și deosebit de instructivă, mai ales pentru preoți. Prețul de Lei 350 nu este mare în raport cu folosul pe care îl dă lectura acestui volum. Nu putem să-l recomandăm îndeajuns preoților noștri, cari găsesc într'ânsul idei, imagini, deci o potolire a setei lor spirituale, precum și un contagios curaj pentru mărturisirea adevărului creștin în tot locul și față de toți.

F. D.

Ș T I R I

Hirotonire. Prea Sfințitul Episcop Veniamin a hirotonit întru preot pe diaconul Ilie Stoca pe seama parohiei noastre *Iersig*.

Sărbătoarea Unirii. Marea zi de 24 Ianuarie ne-a găsit și în anul acesta sub semnul marilor încordări, provocate de războiul crâncen ce se poartă și cu participarea noastră activă. În biserica noastră catedrală, în prezența P. S. Episcop Veniamin, s'a oficiat un serviciu divin de către un sobor de 5 preoți și doi diaconi. Au fost de față reprezentanții autorităților civile și militare pentru pomenirea momentuoasei zile și a tuturor acelor cari au făurit Unirea noastră națională și veghiază întru desăvârșirea ei.

Consistor plenar. Miercuri în 26 Ianuarie a. c. s'a ținut ședința Consiliului eparhial în secții unite. S'au luat disp. zăbiri pentru alegerea deputaților la Congresul național bisericesc al Mitropoliei noastre, în locurile vacante. Totodată cu multă grațitudine s'a luat cunoștință de dănia On. Guvern pentru terminarea edificiului dela Mănăstirea de Maici Sf. Ilie-Isvor de lângă Vasiova, în vederea de a plasa acolo fete orfane și a organiza pe seama lor atelier și școală de țesătorie artistică și lucrări casnice.

Cuvântarea I. P. S. Mitropolit Nicolae la recepția de Anul nou din reședința mitropolitană din Sibiu, capitala vremelnică a Ardealului nostru, ca o adevărată trambiță de foc, a aprins nădejdea în toate inimile românești. După cum comunică *Telegraful Român*, la reședința mitropolitană din Sibiu a fost cu acest prilej o adevărată sărbătoare și manifestație românească. Răspunzând tuturor capilor de autorități la urările exprimate, I. P. S. Mitropolit Nicolae asigură pe toți că Biserica va rămâne și în viitor ceea ce a fost pentru noi în trecut, *scăparea noastră*. Dumnezeu a dat neamului românesc o conștiință superioară despre menirea popoa-

relor și cu deosebire, o conștiință a mesianității Neamului nostru. Lupta noastră e pentru dreptate, pentru libertate, comandamente morale care au valabilitate eternă. „Noi n'am fost niciodată în situația jenantă a celor ce târăse după ei plumbii unor nepurificate ambiții de dominație zisă „milenară“... Chezășia biruinții noastre este solidaritatea noastră, care se verifică în dăruirea și jertfelnicia generației eroice de astăzi...”

Serbare în Logoj. Duminecă în 9 Ianuarie a. c. s'a inaugurat în Logoj căminul de ucenici în prezența dlui arh. I. D. Enescu, ministrul muncii. Cu acest prilej în sala teatrului orășănesc corul Progresul din Logoj și Căminul de ucenici din Timișoara au dat un festival artistic muncitoresc. Ne bucurăm că Logojul, cu vrednicii săi conducători știe să reînnoiască dragostea pentru meșteșuguri, creind în orașul tradițiilor maistoricești condiții nouă și prielnice pentru creșterea meseriașilor români.

Mersul războiului. Atenția mondială o reține astăzi problema poloneză. Rusia Sovietică vrea să anexeze partea răsăriteană a Poloniei pe motiv că locuitorii de acolo sunt ucraineni și ruși albi. Polonia, care a făcut război pentru Danzig, nu vrea să cedeze nimic. Guvernul polonez refugiat la Londra a intervenit pe lângă d. Churchill ca să medieze în acest conflict. Șansele sunt totuși minimale.

Ordinea preoților cari servesc și predică în biserica noastră catedrală:

Duminecă în 30 Ianuarie 1944 (Trei Ierarhi)

Prot. Isaia Suru, Prot. Teodor Roșca, Pr. Traian Dobromirescu, Diac. Emilian Guliman și Horia Șdicu.
PREDICĂ: Pr. Traian Dobromirescu.

Întâmpinarea Domnului (2 Februarie 1944)

Prot. Isaia Suru, Prot. Teodor Roșca, Pr. Traian Dobromirescu, Diac. Cornel Olariu și Diac. Ioan Capotescu.

PREDICĂ: Diac. Cornel Olariu.

Duminecă în 6 Februarie 1944.

Prot. Dr. Gheorghe Cotoșman, Prot. Teodor Roșca, Pr. Tr. Dobromirescu, Diac. Dimitrie Băloni și Diac. Horia Șdicu.

PREDICĂ: Prot. Teodor Roșca.

Duminecă în 13 Februarie 1944.

Prot. Teodor Roșca, Pr. Gheorghe Noaghea, Pr. Aurel Stupariu, Diac. Dr. Mircea Chialda și Diac. Eftimie Sârbu.

PREDICĂ: Pr. Prof. Aurel Stupariu.

Duminecă în 20 Februarie 1944.

Prot. Isaia Suru, Prot. Teodor Roșca, Pr. Teodor Sandru, Diac. Virgil Turcan și Diac. Iulian Lăzărescu.

PREDICĂ: Diac. Virgil Turcan.

Duminecă în 27 Februarie 1944.

Prot. Isaia Suru, Prot. Teodor Roșca, Pr. Cornel Pițigoi, Diac. Dr. M. Chialda și Diac. Emilian Guliman.

PREDICĂ: Diac. Dr. Mircea Chialda.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 18 B/1944.

ORDIN CIRCULAR

cătră P. On. Oficiile protopopești, On. Oficiile parohiale, Cucerica Preoțime parohială și Iubitul Popor credincios din eparhia Caransebeșului.

P. Ven. Consistorul mitropolitan, cu adresa Nr. 344/1943 M. din 29 Decembrie 1943, a invitat Consiliul nostru eparhial, ca să dispună întregirea mandatelor pentru Congresul Mitropolitan în cercurile electorale vacante, prin alegeri supletorii, cu mandat pe întreaga durată a mandatelor actuale pentru Congres.

Pe teritoriul eparhiei noastre fiind vacant mandatul de deputat **preoțesc** în cercul electoral I Caransebeș, precum și mandatele de deputați **mirenești** în cercurile electorale: II Logoj, V Oravița, VII Bocșa-montană, VIII Mehădia, Consiliul nostru eparhial, în ședința secțiilor sale unite de astăzi, a hotărât efectuarea alegerilor pentru aceste mandate. În consecință, privitor la efectuarea acestor alegeri, dispunem următoarele:

I. Pentru alegerea deputatului preoțesc în cercul I Caransebeș se fixează ziua de **Joi 17 Februarie 1944**, comisar: prot. Isaia Suru.

II. Pentru alegerea deputaților mireni în cercurile electorale mirenești vacante, amintite mai sus, se fixează **Dumineca din 20 Februarie 1944**.

Comisari consistoriali pentru alegerile mirenești sunt: Bocșa-montană: D. Zgriban; Logoj: V. Ioviția; Mehădia: D. Sgaverdia și Oravița: Dr. P. Corneanu.

III. Pentru scrutinare se fixează ziua de **Duminecă în 27 Februarie 1944**.

IV. Agendele comisariatului consistorial sunt normate în §-ii 9, 10, 11 și 12 din regulamentul de procedura pentru alegerea deputaților la Congres. (Instrucțiunile sunt cuprinse în *Ordinul-Circular*, trimis — cu data și Nrul de față — tuturor conducătorilor Of. Parohiale din localitățile aparținătoare cercurilor vacante, precum și comisarilor consistoriali.)

Caransebeș, din ședința secțiilor unite ale Consiliului eparhial, ținută în 26 Ianuarie 1944.

Episcop:

Consilier-referent:

† VENIAMIN

Prot. R. G. Ancușa

No. 6556 E. 1943.

PUBLIKAȚIE DE VÂNZARE.

Consiliul economic al Mănăstirii Izvorul Miron, Românești cu aprobarea Consiliului eparhial al Episcopiei ort. rom. a Caransebeșului, vinde prin licitație cu oferte închise circa 1500 metri st. lemne de foc, esență: cer, carpen și fag $\frac{1}{10}$ așa cum se află în pădurea situată în hotarul comunei Sintești.

Caetul de sarcini care cuprinde condițiunile și plata prețului de licitație, se vor vedea la Consiliul eparhial în orele de birou.

Licitația va avea loc în ziua de **7 Februarie a. c. orele 11 a. m.** la O. olul Silvic din Făget.

Adjudecarea acestui material se va face de către Consiliul eparhial.

Caransebeș, la 27 Ianuarie 1944.

Consiliul eparhial

No. 459 C. 1944.

COMUNICAT.

Foaia Diecezană, organul oficial al eparhiei noastre, se menține numai din venitul abonamentelor.

Acesta este așa fel calculat, încât acoperă strict cheltuielile reclamate cu tipărirea și trimiterea foii.

Deoarece în afară de parohiile noastre, foaia este abonată și de numeroși particulari, preoți, membri ai Adunării eparhiale, școli, instituții etc. pentru care prețul de abonament este minimal (Lei 500 anual) invităm pe această cale pe toți On. noștri abonați să-și achite abonamentul restant la Foaia Diecezană.

Dorim să încheiem socoata pe anul trecut, 1943, și cu toate acestea mai sunt foarte mulți restanțieri, unii numai în parte, achitând numai câte 300 sau 400 Lei, în timp ce abonamentul pe 1943 pentru particulari a fost de 500 Lei anual.

Nu plătesc abonamentul numai aceia cari poartă pe adresă mențiunea: „gratuit“.

Caransebeș în 24 Ianuarie 1944.

Consiliul eparhial

Nr. 5506 B. 1943.

CONCURS.

Se publică concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană, pentru ocuparea postului de preot în parohia de cl. I-a din comuna **Băile Herculane**, cu filia Pecenișca, protopresbiteratul Mehadiiei, parohie devenită vacantă prin pensionarea preotului Dimitrie Popovicu.

I. Beneficii:

1. Salar de Stat;
2. Birul parohial 6.000 (șasemii) lei anual;
3. Stola uzitată;
4. Locuință în casa cedată de către Ministerul Sănătății pentru casă parohială.

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în Duminică și sărbători și a catehiza la școala primară atât din Băile-Herculane cât din Pecenișca, fără nici o altă remunerație.

Va respecta apoi cu sfințenie ordinea serviciilor divine de până acum, atât în parohie cât și în filie.

Postul de preot de mai sus se întregeste prin numire din partea Consiliului eparhial și astfel cei ce doresc

să ocupe acest post, întru cât întrunesc condițiunile legale în vigoare, să-și înainteze cererile lor adresate Consiliului eparhial, prin Prea On. Oficiu protopopesc al Mehadiiei cu sediul în Orșova.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, ținută la 7 Decembrie 1943.

Episcop:

3—3

Consilier referent:

† **VENIAMIN**

Prot. R. G. Ancușa

Nr. 5098 B. 1943.

CONCURS:

În baza deciziei Ven. Consiliu Eparhial Nr. 3310 B. 1943 din 23 Iunie a. c. se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Foaia Diecezană pentru postul de preot în parohia de clasa III-a din comuna **Sărăzani**, protopopiatul Făgetului devenită vacantă în urma încetării din viață a preotului Constantin Albu.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extenșiune de 32 jugăre;
2. Venitele stolare uzitate;
3. Locuință în casa parohială cu un intravilan de 1600 stj. în supraedificatele economice necesare.

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificația recentă pentru parohii de clasa III-a precum și binecuvântarea Prea Sfinției Sale Episcopului eparhial să-și înainteze cererile adresate Consiliului parohial ort. rom. din Sărăzani, prin Prea Onoratul oficiu protopresbiterat ort. rom. al tractului Făget.

Reflecții se vor prezenta pe lângă prealabila în-cunoștințare a Prea Onoratului Domn Protopresbiter tractual în vreo Duminică sau sărbătoare în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea în oratorie tipic și cântare însă nicidecum în ziua alegerii.

Conform §-lui din Reg. pentru parohii, văduva preoteasă și orfanul minor rămân 6 luni de zile și au dreptul la jumătate din venitul parohiei un an întreg după moartea preotului.

Sărăzani din ședința Consiliului parohial ținută în 15-August 1943.

Președinte:

3—3

Secretar:

Pr. **MILOȘ ILIE** adm. par.

NICOLAE MĂRGAN

În conțelegere cu Oficiul protopopesc:

IOAN MUNTEAN protopresbiter